

Emil Zegadłowicz (1888 – 1941)

Emil Erwin Kaiszar-Zegadłowicz urodził się 20 lipca 1888 r. w Bielsku (dziś Bielsko-Biała) przy ul. Ratuszowej 3, jako syn Elżbiety Kaiszar. Tytus Zegadłowicz w 2 października 1894 r. pozostaje w związku z Elżbietą Kaiszar i adoptuje Emila. W 1898 r. pierwszy pobyt w dworku w Gorzeniu Górnym, który zakupił w 1873 r. ojciec Emila. W 1906 r. Emil Zegadłowicz uzyskuje świadectwo dojrzałości i rozpoczął studia na wydziale filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie.

W 1907 r. wydał pierwszy tom wierszy, wspólnie z Wacławem Orłowskim i Władysławem Toporem Zabiełło pt. "Tenty". W 1908 r. odziedziczył majątek w Gorzeniu Górnym zarządzanym przez Adolfa Kaiszara. Od 1912 Zegadłowicz rozpoczyna pracę w „Collegium Marianum” na Kopcu koło Wadowic (pracował tu do maja 1915 roku). W 1914 r. do Gorzenia przybywa Jadwiga Kurowska, z którą w 1915 r. Zegadłowicz bierze ślub. W 1915 r. Zegadłowicz na rok zostaje wcielony do wojska austriackiego. Do 1929 r. Zegadłowicz piastował różne funkcje m. in. w latach 1919-1921 pracował w Ministerstwie Kultury i Sztuki. W 1921 wszedł do redakcji czasopisma "Ponowa". W tym samym roku wraz z Edwardem Kozikowskim założył w Gorzeniu Górnym grupę poetycką "Czartak" (działała do 1929 r.) i zainicjował wydawanie czasopisma "Czartak". Tłumaczył książki i poezje na język polski z j. niemieckiego.

W latach 1929-1931 mieszkał w Poznaniu, pracując jako kierownik literacki Teatru Polskiego, doradca Księgarni św. Wojciecha, redaktor czasopism.

W 1932 wrócił do Gorzenia. Pracował wówczas w teatrze katowickim i wykładał historię sztuki w konserwatorium w Katowicach.

W 1933 z okazji dwudziestopięciolecia twórczości otrzymał honorowe obywatelstwo Wadowic, które odebrano mu trzy lata później z powodu powieści "Zmory".

Emil Zegadłowicz pisał poezję, organizował spotkania artystów, gromadził wiele artystycznych dzieł. Był odkrywcą swoistego fenomenu rzeźbiarstwa ludowego – świątkarza Jędrzeja Wory.

W czasie drugiej wojny światowej stacjonują wojska hitlerowskie. Po śmierci Zegadłowicza 24 lutego 1941 r. w Sosnowcu, żołnierze niemieccy rabują dobytek Zegadłowicza zgromadzony w dworze w Gorzeniu Górnym.

Emil Zegadłowicz pochowany zostaje w Pochowany jest na cmentarzu parafii św. Tomasza na pograniczu Pogoni i Małobądz (w granicach Będzina).

muezum: dwór Zegadłowiczów w Gorzeniu Górnym